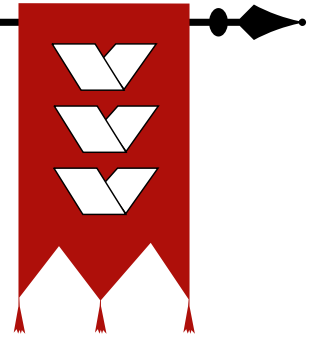


Vesteristen VIESTI



SINNIKKYYS

TOIMELIAISUUS

ELÄMÄNHÄLU

No. 32



SUKUSEURAN
MATKA JYVÄSKYLÄÄN

URHEILIJA
EVELIINA VESTERINEN

PIHTIPUTAAN VESTERISET

VILLE-MARKUS VESTERINEN
TULKITSEE TAIDOKKAASTI
TANGOA

HELSINGIN YLIOPISTON
VÄITÖSKIRJATUTKIJA
JAMIE VESTERINEN

PUHEENJOHTAJAN PALSTA

Tämänkertaisen puheenjohtajan palstatekstin alkajaisiksi lueskeltelin edellisiä kirjoituksiani. Edellisten vuosien aikana silloisten vaikeuksien keskellä tunnustin itsessäni selvää optimismia, mutta nyt jotenkin alkaa tuntua siltä, että maailma on mennyt lopullisesti sekaisin. Onko osasyynä se, että nykyisin saamme heti tiedon kaikista katastrofeista ja onnettomuuksista saman tein? Jääkö kaikki se hyvä, mitä varmasti keskuudessamme ja maailmassa löytyy ja tapahtuu, nyt huomioimatta? Eikö hyvä uutinen ole uutinen ollenkaan?

Sota jatkuu Ukrainassa ja kohti toista sotatalvea mennään. Kaikki se kansainvälisten sopimusten rikkominen, mitä siellä on tapahtunut, riittää täyttämään monisatasivuosen kirjan. Niin kuin rikokset ihmisyyttä vastaan täällä ei olisi riittäneet, samaan päädyttiin Palestiinassa. Sielläkään kumpikaan osapuoli ei selviä puhtain paperein. Surullisinta on, että aina siviilit, erityisesti lapset ja ne, joilla ei ole asiantiloihin mitään osaa, joutuvat kärsimään eniten.

Venäjän uhka sai Suomen liittymään Natoon. Muutama vuosi taaksepäin asia oli vain innokaimpien kannattajien tavoitteena. Itsekin koin silloin, ettei Suomi jäsenyyttä tarvitse. Normaalitylanteessa rauhan tavoittelu on mielestäni ainoa oikea tie, mutta näinä aikoina joka puolelta pomppaa esiin mielenvikaisia diktaattoreita, joille rationaalinen järkiäjtättelu tuntuu olevan täysin vierasta. On erittäin sääli, että näiden ehdoilla sitten on pakko muidenkin mennä. Miettikää sitä rahamäärää, mitä viimeaikaisiin varusteluihin ja sotiin on mennyt ja mitä kaikkea hyvää sillä olisi voinut saada!



Onneksi saimme nauttia kauniista ja lämpimästä kesästä. Sukuseura kokoontui Jyväskylään, paikalla oli kolmisenkymmentä henkilöä. Pääsimme kiertoajelulle Jyväskylän seudulla, lounastimme Perttulan tilalla Laukaalla ja ihastelimme Aallon suunnittelemaa kunnantaloa Säynätsalossa. Kirkkopuiston krouvissa illastimme ja sunnuntaina tutustuimme KIHUun. Oma kesäni jatkui Jyväskylästä nelostietä pohjoiseen. Pihtiputaalla törmäsimme Vesterinen-kylttiin, se liike piti käydä katsastamassa. Siitä on juttu toisaalta

tässä lehdessä. Matka jatkui Utajärvelle, joka on äitini synnyinpaikka. Kummallista kyllä, en ollut aiemmin käynyt äitini kotiympyröissä, nyt tuntui nostalgiselta kulkea samoissa ympyröissä Sanginkylällä.

Ensi kesän sukuseuran tapaamisaika on (pienellä varauksella) heinäkuun ensimmäinen viikonloppu,

5.–7.7.2024. Pistä aika jo nyt kalenteriisi. Otamme vastaan ehdotuksia tapaamispaikasta! Kevätkirjeessä kerromme joka tapauksessa sitten yksityiskohdat. Muistutan vanhoja jäseniä kertomaan suvusta nuoremille ja innostamaan

heitä liittymään sukuseuraan. Myös ensi vuonna sukuseuraan uusia jäseniä hankkineiden kesken arvotaan joku seuran tuotepalkinto. Innolla mukaan!

Sukuseuran puolesta toivotan kaikille lukijoille hyvää joulun aikaa ja parempaa uutta vuotta 2024!

Mikko Vesterinen

Kenen Vesteristen sukuun kuuluvan tarinan haluaisit jakaa?
Kerro ehdotuksesi sukuneuvoston jäsenille koska vain.

Jäsenhankintakilpailu

Tämän vuoden alussa julkistemme jäsenhankintakampanjan uusien jäsenten hankkimisesta sukuseuraan. Palkinnon voitti Ismo Vesterinen. Rahastonhoitaja Riitta Nieminen luovuttaa sukuseuran sateenvarjon palkinnoksi Ismolle.

Uusi kampanja alkaa vuoden 2024 alusta. Hanki uusi jäsen, kerro siitä meille ja osallistut arvontaan, kunhan uusi jäsen on maksanut jäsenmaksun 15 € sukuseuran tilille.

Kampanja on voimassa 30.4.2024 asti.



SUKUNEUVOSTO

Mikko Vesterinen, puheenjohtaja
p. 040 862 1018
mickomatias@gmail.com

Justiina Westerinen, sihteeri
p. 09 342 2656
wjustiina@gmail.com

Riitta Nieminen, rahastonhoitaja
p. 044 927 2842
riittaa.nieminen@sposti.net

Airi Kapanen
p. 040 630 5988
kapanen.airi@gmail.com

Raija Kivinen
p. 040 528 5222
raija.kivinen@kolumbus.fi

Paavo Vesterinen
p. 050 342 7626
paavo.vesterinen@surffi.net

Rauni Vesterinen
p. 040 591 8984
rauni.vesterinen@live.fi

Tiia Vesterinen
p. 0500 609 045
tiia.vesterinen@gmail.com

Kotiosoitteet seuran kotisivuilla www.vesterinen.net

Vesteristen sukuseura ry
c/o Justiina Westerinen
Myllypadontie 7 C 11
00920 Helsinki

TOIMITUSNEUVOSTO

Mikko Vesterinen, Justiina Westerinen, Airi Kapanen,
Helimaaria Utriainen

Lue lisää Vesteristen juttuja seuran sivuilta
www.vesterinen.net

ISSN 1457-8247 (Painettu) 7.12.2023

ISSN 2341-6653 (Verkkolehti)



URHEILIJANUOREN ELÄMÄÄ LAPPEENRANNASSA

Teksti Eveliina Vesterinen • Kuvat Eveliina Vesterisen kotialbumi

Olen Eveliina Vesterinen 16-vuotias urheilija Lappeenrannasta, joka harrastaa maastohiihtoa kilpatasolla. Perheeseeni kuuluvat Antti-isä, Mervi-äiti, kaksi pikkusisko (Pauliina ja Anniina) sekä Aapo-koira. Asuin Kajaanissa kahdeksan vuotiaaksi asti, jonka jälkeen muutimme vuonna 2015 Lappeenrantaan isäni työn perässä. Lappeenrantaan muutettuumme olemme läheisissä tekemisissä ukkini Kyöstin ja mummoni Anjan kanssa.

Omien kesätöideni ohella olen ollut kaksi kesää Puumalassa heidän luonaan auttamassa nurmikon leikkauksessa, puutöissä ja muissa piha-hommissa. Toinen mummolani on Sotkamossa, jossa asuvat Jorma-ukki ja Aila-mummi. Käymme säännöllisesti myös heidän luonaan.

Mieleenpainuvimpia muistoja mummoloissa ovat molempien iso-vanhempien lemmikit, omassa lam-messa uiminen ja muut kesäiset tekemiset, kuten mönkijällä ajaminen ja ratsastaminen. Talvisin mieleisiä leikkejä ovat olleet lumileikit, jou-

luisin leipominen ja jokavuotinen joulun vietto Puumalassa. Perheen kanssa mieleenpainuvimpia muistoja ovat olleet lomareissut, kuten viime-kesäinen ulkomaan reissu tai talviset hiihtoreissut Rukalle.

Urheilu

Pienenä vanhemmat veivät liikku-maan monipuolisesti ja kannustivat paljon urheiluun ja uuden kokeiluun. Kajaanissa aloitin taitoluistelun viisi-vuotiaana ja uinnin kuusivuotiaana. Kyseiset lajit lopetin kahdeksanvuotiaana asuinkaupungin muuton se-urauksena. Hiihtoa en vielä silloin har-rastanut seurassa tai hiihtokoulussa, mutta vanhemmat käyttivät Kajaanin hippohiihdoissa, josta innostus hiih-toon syntyi. Sekä palkintojenjako ja palkintopallille kiipeäminen kilpailun jälkeen innosti minua jatkamaan hiih-toharrastusta. Kävimme vapaa-ajalla talvisin paljon hiihtämässä.

Muuton jälkeen luistelu ei enää in-nostanut, joten aloitin hiihdon Lap-peen Riennon hiihtokoulussa Paulii-nan kanssa. Uinti jatkui vielä vuoden,

jonka jälkeen kiinnostus hiihtoon kasvoi sen verran, että lopetin uin-nin. Olin vuoden hiihtokoulussa, josta siirryin seuran omiin junnut-reeneihin, jotka olivat kaksi kertaa viikossa.

Kilpailuissa käyminen alkoi Lap-peenrannassa seuran omista mes-taruuskilpailuista, jonka jälkeen aloimme kiertämään lähialueiden kilpailuja. Paria vuotta myöhemmin, lähdettiin isän kanssa pitemmänkin matkan kilpailuihin ja joskus oli koko perhekin mukana kisareissuilla kan-nustamassa ja huoltamassa välineitä. Nykyisin suurin osa kisareissuista käydään isän kanssa kahdestaan.

Viime talvena aloitin kiertämään ensimmäisiä virallisia SM-kilpailuja, joista ensimmäisellä henkilökohtai-sella matkalla vapaan hiihtotavan 10 km kilpailussa olin maalissa sijalla 15. Kilpailin 18-vuotiaiden sarjassa vuotta vanhempia hiihtäjiä vastaan. Parisprintissä oli samanikäisiä ja nuorempia kilpailijoita, josta tuli finaali paikka ja hyvä loppusijoitus ensimmäisissä SM-kilpailuissa.



”Haluan menestyä hiihdossa ja tavoitteeni on saavuttaa top 10 sijoja SM-kisoissa.”

Tällä hetkellä treenaan aktiivisesti treeniohjelman mukaisesti monta kertaa viikossa. Muutaman kerran viikossa ennen koulua ehdin tekemään aamutreenin ja iltopäivällä toisen treenin, että saan kaksi treeniä päivässä. Kesätreeneinä leiritysten ja seuratreeneiden lisäksi olen mm. ajanut muutaman kerran kesässä pyörällä kotoa Lappeenrannasta Puumalaan ja toisin päin. Lisäksi harjoitteluun kuuluu sauvarinneharjoittelua, rullahiihtoa ja kesäsuksilla rinnejuoksua sekä muuta monipuolista hiihtäjän

kesäharjoittelua. Talvella suurin osa treeneistä tehdään lumella ja kuntosalilla.

Pääsen leireilemään kaudelle 2023-2024 Vuokatin U18 -haastajaryhmään, jossa on kerran kuukaudessa viikon pituinen leirijakso Vuokatissa. Leirillä panostetaan hiihdossa olennaisiin ja tärkeisiin asioihin. Tämä antaa myös lisää motivaatiota itselle treenata ja kehittyä hiihtäjänä. Leiriläisiä on ympäri Suomea monesta eri seurasta. Leirit ja oma seura on tuonut paljon uusia kavereita, joiden kanssa

pystyy vapaa-ajallakin treenaamaan ja juttelemaan kisan jälkeen maalissa omasta ja kaverin suorituksesta.

Arvostan vanhemmilta, sukulaisilta ja muilta aikuisilta lajiin panostamista sekä ajallisesti että rahallisesti. Tukea tarvitaan välineiden osalta (suksien huoltaminen) sekä kuljetaminen treeneihin ja kisoihin.

Opiskelu ja työt

Aloitin esikoulun ja peruskoulun ensimmäisen vuoden Kajaanissa Soidinsuon koulussa. Muuton takia vaihdoin toiselle luokalle Lappeenrantaan Kaukaan Kouluun, jossa kävin ala-asteen loppuun. Koulu oli alle kilometrin päässä kodista, joten koulumatka oli lyhyt. Yläasteelle menin Kimpisen kouluun, joka oli myös lähellä kotia noin kolmen kilometrin päässä. Opiskelun into ja oma-aloitteisuus koulua kohtaan alkoi hiipua



Eveliina ei pidä mahdollisena, että tulevaisuuden ammatti liittyy urheiluun.

viimeisillä peruskoulun vuosilla. Yläasteella mietin tosi pitkään mihin haluaisin opiskelemaan ja lopullinen päätös opiskelupaikan hakemisesta tuli vasta kuukausi ennen yhteishaun alkamista. Lukio kiinnosti, mutta se olisi ollut itselle liian isotöinen, joten rupesin miettimään ammattiopiston eri aloja. Hain lopulta Saimaan ammattiopistoon Sampoon liiketalouden perustutkintolinjalle opiskelemaan ja vielä erityisesti urheiluluokalle sekä urheiluakatemiaan, johon myös pääsin.

Kaverit, joihin tutustuin ala-asteella, tulivat samalle luokalle myös yläasteella ja silloin oma porukka alkoi tiivistyä ja kasvamaan. Useimmat kaverit hakivat lukioon ja minä ammattikouluun, mutta silti näen heitä viikoittain. Syksyllä koulu alkoi täysin uudessa paikassa uusien ihmisten kanssa. Tällä hetkellä tämä ala tuntuu

omalta jutulta, jolla pystyy hyvin yhdistämään koulun, urheilun ja työt.

Olen koulun ohella töissä Lappeenrannan McDonald'sissa. Pääsin tähän työhön yhdeksannen luokan helmikuussa työelämään tutustumisharjoittelun kautta, jolloin olin kaksi viikkoa harjoittelemassa työtekoa McDonald'sissa. Sieltä he pyysivät harjoittelujakson loputtua haluaisinko aloittaa oikeana ravintolatyöntekijänä. Siitä asti olen ollut töissä McDonald'sissa, pois lukien kesän 2023, jolloin olin vajaan kaksi kuukautta kesätöissä Puumalan Sahanlahti Resortissa. Olen ollut myös kesällä 2022 Sahanlahdessa kesätöissä. Pidän kesätyöpaikasta ja aion hakea myös ensi kesänä Sahanlahteen kesätöihin. Ensimmäisenä kesänä olin pääosin tiskarina ja keräämässä astioita tyhjästä pöydistä. Tänä kesänä pääsin Sahanlahden rantamakasiini-

niin tarjoilijaksi ja kassahenkilöksi. Rantamakasiini on kesäisin Saimaan äärellä toimiva rantaravintola.

Tulevaisuus

Tulevaisuuden suunnitelmista en vielä tarkkaan tiedä itsekkään, mutta joitakin haaveita sen suhteen on. Haluan menestyä hiihdossa ja tavoitteeni on saavuttaa top 10 sijoja SM-kisoissa. Tavoitteeni on kilpailla niin kauan, kun intoa lajia kohtaan löytyy.

Tulevaisuuden suunnitelmissa on muutaman vuoden päästä oma asunto ja muuttaminen uudelle paikkakunnalle kiinnostaa. Jatkan opiskeluja tulevat vuodet ja en pidä mahdollisena, että mieltäisin tulevaisuuden ammattia jollain tavalla urheiluun liittyvänä. Eniten toivon tulevaisuudelta hyvää ja terveellistä elämää itselleni sekä kaikille läheisilleni.

Jamie Vesterinen – väitöskirjatutkija Helsingin Yliopistossa

Ylen sivuilla on tänä vuonna törmännyt Jamie Vesterisen kolumneihin, joissa on pureuduttu aiheisiin elämän eri aloilta. Niissä on käsitelty mm. keskustelukulttuuria, yliopistomaailmaa, kehohäpeää ja elämän tarkoitusta valtiontalouden tasapainon suhteen. Aiheita käsitellään syvällisesti ja analyttisesti monelta kantilta. Viimeisin julkaisu kuolevista kielistä ja murteista ilmestyi 27.10.2023, samana päivänä Vesteristen Viesti haastatteli Jamieta.

Sukujuuret Savossa

Jamien isän isänpuolen sukujuuria pääsee taaksepäin aina 1530-lulle Rautalammin **Olli Vesteriseen**. Isän isänpuolen suku on ollut Jamielle tuntemattomampi, isänäidin juuret vievät Laatokan Karjalaan ja sieltä on tehty enemmän tutkimusta ja se on ollut tiedossa.

Lapsuus ja nuoruus

Jamie vietti lapsuutensa ja nuoruutensa Kuopiossa. Lapsuus oli onnellista aikaa, siitä hän haluaa mainita erityisesti tähtitieteen, josta oli jo silloin kiinnostunut. Isän kanssa katseltiin tähtiä kaukoputkella. Hän liittyi myös Ursaan, tähtitieteelliseen yhdistykseen, jonka lehteä luettiin miehenkiinnolla.

Teini-ikä oli sitten ahdistuksen aikaa. Yläaste oli vaikeaa aikaa, vanhempien kanssa välit muuttuivat kireämmäksi. Noin 13 vuoden iässä Jamie ei tuntenut silloista kehoaan omaksi. Siihen aikaan vanhemmilta, koulusta tai lääkäreiltä

ei löytynyt asiaan ymmärrystä. Se vaikutti koko teiniajan henkisenä huonovointisuutena.

Lukioaikana tilanne parani ja Jamie pystyi paneutumaan opiskeluihin, ajatuksena oli, että tästä ”tuppukylästä” on päästävä pois opiskelemaan muualle. Jamie pääsi ylioppilaaksi vuonna 2012. Tässä vaiheessa häntä kiinnosti etenkin arkeologia ja antropologia. Lukion jälkeen hän pyrki Englantiin lukemaan sitä, mutta ei päässyt sisälle. Oli aika pitää välivuosi, sen aikana hän oli työharjoittelussa (mm. Kuopion kaupunginkirjastossa).

Opiskelut yliopistossa ja sukupuolen korjausprosessi alkavat

Alkuvuodesta 2011 hän pääsi diagnosointijaksolle täytettyään 18 vuotta, näin sukupuolen korjausprosessi pääsi käyntiin. Tuolloin henkilöltä vaadittiin kahden psykiatrin ja yhden psykologin lausunto ennen prosessia. Hoidot pääsivät kuitenkin käyntiin vasta 2014, silloin aloitettiin hormo-



Jamie Ruotsin Rooman-instituutissa.
Kuva: Iida Huitula

neilla. Hoitoihin kuului myös leikkauksia, joista viimeisin tehtiin 2019.

Vuonna 2013 Jamie aloitti myös opiskelut Helsingin yliopiston humanistisessa tiedekunnassa klassisen filologian laitoksessa, jossa opiskeltiin tuolloin muinaiskreikkaa, latinaa ja klassillista arkeologiaa (eli antiikin Kreikkaan ja Roomaan keskittyvää arkeologiaa). Hän oli ilmoittautunut ensimmäisenä vaihtoehtona arkeologian pääsykokeeseen, mutta kävi lopulta vain latinan pääsykokeessa, koska pääsykoekirja oli niin kiinnostava. Myöhemmin hän vaihtoi latinan muinaiskreikkaan, josta tuli pääaine, maisteriksi Jamie valmistui 2020.

Väitöskirja

Vuonna 2021 hän sai yliopistolta neljän vuoden pestin ja väitöskirjan teko pääsi alkamaan. Väitöskirjan aiheena on antiikin unikuvaukset. Tuolta ajalta on materiaalia paljon, pelkästään kirjallisuudessa yli 1000 uniraporttia eikä siinä ole mukana kristillisiä lähteitä. Lähdeaineisto oli pakko rajata pienemmäksi, nyt lähteinä on historiakirjoitukset, joissa on unikuvauksia noin 400.

Iso osa on lyhyitä parin virkkeen unikuvauksia. Unien aiheita ovat mm. sodankäyntiin, syntymään, kuolemaan, hallintoon ja uskonnonharjoitukseen liittyvät unet. Sodankäyntiin liittyvissä unissa oli ohjeita ja ilmestyksiä, joilla voitettiin viholliset. Syntymään liittyvissä unissa suurmiesten äidit näkevät jo silloin eri symboleita, esim. leijonia, käärmeitä tai muita, joiden tulkittiin ennakoivan syntyvän lapsen tulevaisuutta. Kerrotaan, että keisari Augustuksen äiti näki sisälmysten nousevan kohdusta suoraan taivaalle. Elämäkertakirjailija Suetoniuksen mukaan sisälmykset "levittäytyivät tähtiin asti ja ympäröivät koko maan- ja taivaanpiirin". Uni lieenee tulkittavissa siten, että Augustuksen hallinto ulottuisi yli koko maanpiirin. Toisaalta taivas on unissa jumalien tyyssija, joten voi myös tulkita, että hallinnolla oli jumalien hyväksyntä.

Vähän samantapainen uni oli satoja vuosia aiemmin liitetty Kyyros Suuren syntymään, siinä tosin äidin kohdusta kasvoi kasvi, joka ympäröi koko Aasian (= Lähi-idän). Unissa saattoi ilmestyä jokin jumala tai kuollut henkilö. Antiikin kreikkalaisia on pidetty aikaisemmin hyvin rationaalisina, mutta 2000-luvulla on löydetty myös ei-rationaalisia puolia, joita ei vain ole aiemmin tunnistettu tai huomattu.

Lähteet ovat oppineiden henkilöiden kirjoittamia eivätkä kaikki uskoneet enneuniin. Toisaalta osa kertoi omia uniaan. Unia myös keksittiin, esimerkiksi siksi, että saatiin joukot motivoitua taisteluihin. Hallitsijoiden asemaa pönkitettiin unikertomuksilla, olivat ne sitten tosia tai ei. Myös jo vallassa oleviin vaikutettiin enneunilla. Lääketieteen alalla tulkittiin, että jos henkilö näkee unta verestä, se saattoi merkitä, että hänellä on liikaa verta ja sitä pitää siten vuodattaa pois. Koko ajan kuitenkin tiedostettiin, etteivät kaikki unet ole enneunia. Samaan aikaan taikauskoa myös paheksuttiin.

Koska Jamie tekee tutkimusta itsenäisesti, on sillä puolensa, kuten riippumattomuus, kun on itsensä herra, mutta myös ohjausta ja palautetta tarvitaan. Alkuun hän ei

osannut esittää oikeita kysymyksiä ohjaajalle, mutta nyt se hoituu paremmin. Tavoitteena on saada väitöskirja valmiiksi viimeistään vuonna 2025.

Väitöskirja aihe vie Jamien myös kohta Roomaan puhjaksi Suomen ja Ruotsin Rooman Instituutin järjestämään kolmipäiväiseen Arachne-konferenssiin puhumaan antiikin ajan naisten näkemistä unista.

Tulevaisuus ja vapaa-aika

Jamie halusi jatkaa väitöksen jälkeenkin tutkijana. Rahasta on kova kilpailu tutkimusmaailmassa, eikä rahoitusta saa pitkiksi ajoiksi, joten se tuo epävarmuutta tulevaisuuteen.

Tällä hetkellä vapaa-aikaan ei jää paljoa aikaa, mutta hän palautuu kävelemällä luonnossa ja kesällä uimalla meressä. Vuosaaren ympäristö tarjoaa siihen hyvät puitteet. Puolison ja ystävien kanssa harrastetaan myös museota ja muuta kulttuuria.

Järjestötoiminnassa Jamie on myös mukana, hän toimii Suomen Ateenan-instituutin ystävät ry:n sihteerinä. Hän on myös mukana uuden Antiikintutkimuksen verkoston työryhmässä

Ylälle Jamie kirjoittaa säännöllisin väliajoin kolumneja. Ne löytyvät Ylen sivuilta haun avulla.



Kesälomamatkalla.

Minne haluaisit kesäretkelle 2024?

Sukuseura suunnittelee ensi kesän retkeä 5.–7.7.2024.
Laitathan päivämäärän jo nyt ylös ja kerro, jos sinulla
on hyviä ideoita kiinnostavista vierailukohteista.

Ideat voi laittaa vesteristensukuneuvosto@gmail.com
-osoitteeseen tai suoraan sukuneuvoston matkavastaavalle
Raunille rauni.vesterinen@live.fi
Kesällä nähdään!





Harjun portaat on yksi Jyväskylän tunnetuimmista nähtävyyksistä.



Sukuseuralaiset Matti Nykäsen muistomerkillä Jyväskylässä.

Seitsemän tähden mökkeilyä ja muisteloita kesän sukumatkailusta

Teksti Raija Kivinen • Kuvat Mikko Vesterinen

Odotin virkistävänä kesän kohokohtana sitä, että tapaan sukuseuran jäseniä, toivotavasti myös uusia tuttavuuksia. Koontuminen oli sovittu tällä kerralla Jyväskylässä, arkkitehti Alvar Aallon kaupungissa. Samanaikaisesti kaupungissa oli Jyväskylän kesätaipahuma ja se asetti haasteita majoittumiselle.

Siispä päätimme kokoontua mökilemmemme, Muurameen jo torstaina. Seitsemän tähden järjestelyt sujivat ajatuksella, petipaikat järjestettiin kaikille, sillä uni on hyvin tärkeää. Veljeni Mikko tuli junalla, ja hänet haimme Jyväskylästä, sillä Muurameen ei vielä ole saatu pysäkkiä, vaikka juna menee ihan näköetäisyydellä. Sisareni Anneli

tuli Kuusamosta Riitan ja nuorisoin, Matiaksen ja Marin kanssa. Ilta hu-rahti ihan itsestään ja oli mentävä yöpuulle.

Perjantaina kiertelimme keskisessä Suomessa katsellessa nähtävyyksiä. Tuli käytyä Petäjävedellä. Vanha kirkko hautausmaahan oli upea, näkemisen arvoinen kokonaisuus. Myös uusi kirkko oli huikaisevan



Yllä: Laukaalla Perttulan tilan emäntä Raisa Vesterinen otti Vesteristen sukuseuran lämpimästi vastaan ja kertoi tilan historiasta.

Valmiina tutustumaan Alvar Aallon arkkitehtuuriin.

kaunis. Petäjävedellä oli markkinat, ja sepät esittivät taitojaan. Mökille palattuamme nautimme ruuasta kaikessa rauhassa. Juttua piisasi yömyöhäiseen.

Lauantai oli sukukokoontumisen päivä ja tilataksi tuli meitä hakemaan aamupalan jälkeen. Matkakeskukseen alkoi kerääntyä sukuseuralaisia, olipa kiva, kun oli myös uusia henkilöitä uskaltanut mukaan! Kiertoajelun aikana saimme kuulla kaupungin kehityksestä: Jyväskylähän on moderni opiskelukaupunki, Valon kaupunki,

Alvar Aallon pääkaupunki sekä saunamaakunnan pääkaupunki, unohtamatta liikuntapääkaupunkia.

Näimme upean ja uljaan Matti Nykäsen muistomerkin: muistomerkin sukset kuvastivat hänen lukuisia voitettuja mestaruuksia ja kokonaisuus on huikea. Siinäpä nuorisolle esimerkkiä: Matias pelaa jääkiekkoa ja Mari lentopalloa. Molemmat ovat voittaneet jo mitaleita.

Matka suuntautui Perttulan tilalle, missä kuulimme suvun historiasta, tilahan oli kuuluisa hevosistaan. Ruo-

kailimme hyvässä seurassa todella maukasta ruokaa. Jälkiruokana kahvit ja teet ja tietenkin kakkua. Olipas hyvää!

Paluumatka kulki Vaajakosken kautta ja siellähän on pakko käydä Pandan tehtaanmyymälässä, karkkiostoksille tietenkin. Ostoksille annettiin aikaa 15 minuuttia, ja uskomatonta, kuinka niin nopeasti se namimäärä, mikä meidän kaikkien matkaan lähti! Siitä kenties riitti useaksi päiväksi, kaiketi viikoksikin, vai kuinkahan kävikään??



Yllä: Pandan tehtaanmyymälä oli pakollinen vierailukohde Vaajakoskella.

Alvar Aallon suunnittelema Säynätsalon kunnantalo on vaikuttava kokonaisuus.

Matkamme jatkui Säynätsaloon, jonka historiaan vaikuttivat aikoinaan saha ja paperitehdas, sekä kuuluisien arkkitehtien Wivi Lönnin ja Alvar Aallon kädenjäljet, myös kauppaneuvos Hanna Parviainen on vaikuttanut alueen kehitykseen. Säynätsalossa halukkaat tutustuivat kieroksellaan kunnantaloon. Osa istahti kahvikupposelle nauttien kauniista ja aurinkoisesta ulkoilmasta ja hyvästä seurasta.

Säynätsalon jälkeen auto suunnisti takaisin kaupunkiin, Ruusupuistoon,

jossa näimme Aalto2:n, uudistetun Alvar Aalto -museoalueen, bussista katsoen, koska samanaikaisesti alkoi karmea kaatosade! Onneksi olimme bussissa, sillä kaatosade huuhteli tie-noon saaden kadut virtaamaan suurina puroina.

Kiertomatka päättyi matkakeskukseen. Jäimme ottamaan kaupunkia haltuun. Mikko testasi Harjun portaat, ja nuoremmat kävivät shoppailemassa.

Me vanhuksat istuimme Kirkkopuiston terassilla jutustelemaan ja

ihmettelimme valtavia kaivantoja, joita tehtiin parkkiluolaa varten.

Bistro Kirkkopuisto oli varattuna meille ruokailua varten. Vielä ehdittiin seurustelemaan ruokailun lomassa osallistujien kesken. Aika meni kuin siivillä. Tuli aika sanoa näkemiin, ensi kesään heille, jotka eivät tulisi sunnuntaina mukaan.

Tilataksi toi meidät takaisin mökille. Millään ei maltettu mennä maahan, ilta oli kaunis.

Sunnuntaiksi oli varattu käynti Jyväskylän Huippu-urheilukeskus



Illallinen nautittiin Bistro Kirkkopuistossa Jyväskylän keskustassa.



Huippu-urheilun instituutti KIHU:ssa Ville Vesterinen testasi sukuseuralaisten kuntoa.

KIHU:ssa, jonka toimintaa esitteli meille Ville Vesterinen. Mielenkiintoinen kokonaisuus. KIHU:n jälkeen sanoimme heipat ja hyvän kesän toivotukset sukutapaamiseen osallistuneille. Matkamme jatkui takaisin mökilllemme. Juteltiin ja syötiin ja seurusteltiin kiireettä.

Kylläpä oli taas virkistävää tapaila sukuseuraan kuuluvia henkilöitä, ja toivoisin että osanottajia olisi enemmänkin. Olisi kiva tavata heitä, ympä-

ri Suomen maata. Laitapas allakkaan ensi kesäksi merkintä ”Sukukokoon-tuminen”, sillä sukuseura kokoontuu taas jossain, kesän keskellä.

Maanantaina aamusta Riitta lähti lastensa kanssa takaisin Kuusamoon. Me muut jatkoimme sukumatkailua: Kärämäelle, Utajärvelle, Kuusamoon, mahtuipa siihen myös Oulu. Matkalla pysähdyimme Pihtiputaalla, josta löytyi paikallinen kuulu liike, Pudasport Vesterinen ja Mikko kävi

siellä jutustamassa. Liikkeen pitäjistä on juttu toisaalla lehdessä.

Meidän sisarusten osalta sukumatkailu jatkui todellakin tästä vielä usean päivän ajan. Tapasimme vanhempia sukulaisia ja ainakin minulle itselleni täysin uusia serkkuja ja serkkujen perheitä. He ovat niin paljon nuorempia, että olen ollut jo maailmalla, kun he ovat olleet taape-roita tai vasta sen jälkeen syntyneitä. Mutta tämähän on jo toinen juttu.





Jari Vesterinen – kauppaa jo kolmannessa polvessa

Teksti: Mikko Vesterinen • Kuvat: Mikko Vesterinen, Jari Vesterisen kotialbumi

Ajelimme heinäkuussa pidetyn Jyväskylän sukutapahtuman jälkeen nelostietä kohti Oulua. Kukkakauppaa etsiessämme törmäsimme Pihtiputaalla Vesterinen-kylttiin yhdessä Pudasport-kyltin kanssa.

Uteliaisuudesta poikkesin kauppaan jututtamaan omistajaa **Jari Vesteristä** ja vaimoaan **Kirsiä**.

Vielä silloin ei sovittu jutuntekoa tähän lehteen, mutta siinä ajellessa pois jo tunsin, että tähän on loistava kohde tämän syksyn Vesteristen viestiin. Haastattelimme Jaria lokakuussa.

Savon sukuhaaraa

Jari kuuluu Savon sukuhaaran Vesterisiin. Jarin isoisa **Veikko** on syntynyt 1916 Pihtiputaalla, mutta Veikon isä Pielavedellä. Sukujuuret menevät Rautalammille Savon haaran 1530-luvun **Olli Vesteriseen**.

Polkupyöristä kaikki alkaa

Veikko Vesterinen oli sodassa polkupyörämekaanikkona. Sodan jälkeen 1946 hän perusti Pihtiputaalle korjaamon, Polkupyöräkorjaamo Veikko Vesterisen. Se toimi aluksi kotitalon kellarissa.

Vuonna 1951 nimi muutettiin Polkupyörä- ja Radioliike Vesteriseksi. Vaatteet tulivat myymälän valikoimiin vuonna 1955. Tässä vaiheessa vaatteet olivat enemmän tavallisia vaatteita kuin urheiluvaatteita. Valikoimaan kuuluivat radiot ja televisiot sekä kodinkoneet 1970-luvulle asti, sen jälkeen niistä luovuttiin.

Liiketoiminta laajenee

Vuona 1955 Veikon lapset, **Heino**, **Pentti** ja **Pirkko** tulivat mukaan yritykseen. Näistä Heino on Jarin isä. Kaikki olivat mukana erilaisissa päivittäisissä töissä myymälässä. Myös vierasta palkattua henkilöstöä oli tuolloin töissä.

Vuonna 1961 valmistui uusi liikehuoneisto Pihtiputaan Asematielle, nykyistä liikekiinteistöä vastapäätä.

Liikkeen alkuperäinen perustaja Veikko Vesterinen menehtyi 1963, jonka jälkeen yhtiömuoto muuttui perikunnaksi.

Vuonna 1964 valmistui liiketilan laajennus kiinteistön toiseen kerrokseen. Seuraavana vuonna yhtiömuoto muuttui avoimeksi yhtiöksi ollen nimeltään H. Vesterinen & Knit Ay. Samana vuonna Jarin isoäiti, edesmenneen Veikon puoliso **Anna Vesterinen** tuli myös mukaan toimintaan. Hän hoiti etenkin keittiöpuolta, myymälän henkilökunta sai näin ravintoa pitkinä työpäivinä.

Yritys liittyi vuonna 1971 Intersport urheiluliikeketjuun. Uusi liikekiinteistö valmistui vuonna 1981 tien toiselle puolelle silloista kiinteistöä. Vanha kiinteistö myytiin muille yrittäjille. Anna Vesterinen luovutti oman osuutensa nuoremalle polvelle vuonna 1985.

Vuonna 1989 lakkautettiin H. Vesterinen & Knit Ay ja tilalle perustettiin yritykset Kauppatalo Vesterinen Oy ja Urheilu Vesterinen Oy. Lamavuodet veivät Intersportin konkurssiin, siinä Vesterisetkin menettivät rahaa, mutta onneksi liike pysyi kuitenkin pystyssä.

Vuonna 1993 Jari tulee mukaan täysillä liiketoimintaan, tosin tässä vaiheessa työntekijäksi.



Yllä: Pudasport-liike jouluvalaistuksessa.
Vasemmalla: Kirsi ja Jari Vesterinen liikkeessään.

Veikko Vesterinen oli sodassa polkupyörämekaanikkona. Sodan jälkeen 1946 hän perusti Pihtiputaalle korjaamon, Polkupyöräkorjaamo Veikko Vesterisen. Se toimi aluksi kotitalon kellarissa.

Jari oli käynyt 1980-luvun alkupuolella Intersportin päämajassa Sveitsissä, Bernissä puoli vuotta opiskelemaan kansainvälistä markkinointia. Kahden seuraavan vuoden aikana hän vietti siellä kolme kuukautta vuosittain auttamassa ostopäivien järjestelyissä. Ostopäivät oli tapahtuma, jossa Intersport-kauppiaat kävivät tutustumassa urheiluvälinevalmistajien tulevan kauden valikoimaan ja tilamassa valikoimiinsa tulevia tuotteita. Vastaavia ostopäiviä järjestetään edelleenkin vaate- ja urheilukaupassa.

Jari opiskeli kotimaassa kauppaopistossa ulkomaankauppaa sekä Kajaanissa että Jyväskylässä. Opiskelujen jälkeen

hän meni töihin Saksaan, jossa toimi suomalaisten korujen myyntiedustajana.

1990-luvun laman alla hän palasi Suomeen, mutta kansainvälistä myyntityötä ei löytynyt, niinpä hän tuli isänsä liikkeeseen töihin.

Omistusjärjestelyjä

Vuonna 2000 Kauppatalo Vesterinen Oy ja Urheilu Vesterinen Oy lakkautettiin ja niiden tilalle perustettiin Pudasport Oy, osakkaina nyt Jari ja isänsä Heino. Samaan aikaan Jarin vaimo Kirsi tuli mukaan töihin, ei kuitenkaan osakkaaksi.



Pudasport-liike löytyy osoitteesta Asematie 22, Pihtipudas.

Vuonna 2002 asiamiespostipalvelut tuli mukaan. Vuonna 2003 perustettiin sivuliike Pyhäsport Pyhäsalmele 45 km päähän. Sivuliike lopetettiin vuonna 2009.

Vuonna 2005 Pudasport Oy liittyi Sportia-ketjuun ja on siinä edelleen mukana. Vuonna 2021 Jari osti isänsä osakkeet itselleen.

Nykytilanne ja tulevaisuus

Vaate- ja urheilukaupassa kilpailu on nykypäivänä kovaa. Jarin ja Kirsin etuna on paikallinen tuntemus ja palvelu, se saa asiakkaat tulemaan liikkeeseen uudelleen. Kun valikoiman voi itse päättää, voi siihen ottaa mukaan erilaisia tuotteita, jolla voidaan erottua ketjuliikkeistä. Kun tuotevalikoima on monipuolinen, se tasaa kausittaisia vaihteluja. Korona-aika nosti myyntiä todella paljon, mutta nyt on palattu takaisin koronaa edeltävään myyntiin. Nykyinen inflaatio ja korkojen nousu vaikuttaa niin myynti- kuin asiakaspuolellakin. Nykyisestä liikevaihdosta noin puolet tulee tavallisesta vaatekaupasta ja toinen puolikas urheilupuolen myynnistä. Pudasportilla on hyvä maine, sinne

tullaan ostoksille lähikunnistakin. Puskaradio toimii positiivisesti ja kuuluttaa hyvää mainetta lähialueilla.

Tällä hetkellä kauppaa pyörittävät vain Jari ja Kirsi. Tämä asettaa toki rajoitteita elämään, kauppaa pidetään kuutena päivänä auki. Aiemmin heillä oli palkattu työntekijä, silloin oli aikaa pitää lomiakin, mutta nyt pitempiä aikoja ei voi olla pois. Perhe kävi aiemmin laskettelemassa, mutta nyt se on jäänyt.

Vapaa-aikana pariskunta tekee pihatöitä ja nikkarointia. Jari harrastaa sisäpyöräilyä takapyörään liitettävän sisätainerin avulla.

Jari ja Kirsi aikovat jatkaa liikkeen pitoa vielä tulevaisuudessa. Heidän poikansa ei ole vielä luvannut liikkeen jatkajaksi, vaikka urheilupuoli muutoin kiinnostaa mahdollisesti tulevana ammattina.

Sukuseura toivottaa Jarille ja Kirsillemenne menestystä tulevaisuudessa!

Jos satutte ajamaan Pihtiputaan seudulla, niin heidän Pudasport-liikkeensä löytää osoitteesta Asematie 22, Pihtipudas.



Ville-Markus Vesterinen luottaa aitouteen sekä elämässä että tangofinaalissa

Tekstin lähde verkkolehti Ukilife

Tangomarkkinoiden finaalissa jo toista vuotta peräkkäin laulanut uusikaupunkilaislähtöinen Ville-Markus Vesterinen uskoo, että olemalla oma itsensä on mahdollista päästä pitkälle.

Tangomarkkinoiden semifinaali veteli viimeisiään Vantaan Kulttuuritalolla toukokuun lopulla. Lavalle oli verhoista kutsuttu jo yhdeksän finaaliin valittua laulajaa, viisi naista ja neljä miestä, ja sekä yleisössä että kulisseissa odotettiin viimeisen finalistin nimeä jännittyneenä.

Uusikaupunkilainen **Ville-Markus Vesterinen** katsahti ympärilleen ja ehti jo hyvin sujuneesta esityksestä huolimatta miettiä, että tuskin hän jatkaa tästä porukasta

sittenkään pääsisi. Finaalipaikkaa odotti hänen lisäksi vielä monta kokenutta ja vahvaa tangon tulkitsijaa.

Viimeisenä lavalta kajautettiin kuitenkin juuri Vesterisen nimi. 23-vuotias kodinkonemyyjä astelisi heinäkuun alussa Seinäjoen Tangomarkkinoiden finaaliin kilpailemaan tangokuninkaan tittelistä.

– Minulla oli koko semifinaalin ajan tosi itsevarma ja hyvä fiilis, vaikka odottaessa alkoikin epäilyttää. Tiedän, etten ole perinteinen tangolaulaja, mutta uskon että juuri



Kuva: Pinja Vaitinniemi

erilaisuus on minun valttikorttini. Tuomaristolta saatu palaute oli myös tosi rohkaisevaa. He kehottivat pitämään kiinni omasta, aidosta tyylistäni, Ville-Markus Vesterinen kertoo.

Rehellisesti oma itsensä Vesterinen onkin koko kisan ajan ollut. Tumman puvun sijaan hän on esiintynyt muista kilpailijoista erottuvassa kokovalkoisessa asussa ja kimaltavassa liivissä. Kun juontaja **Jenna Bågeberg** kysyi semifinaaliesityksen jälkeen, minkä tangon Vesterinen levyttäisi kaikkein mieluiten, tämä vastasi rehellisesti, ettei itse asiassa edes tunne kuin muutaman tangon. Se herätti yleisössä sekä hilpeyttä että ihmetystä.

– Tietysti ymmärrän, että olen porukasta poikkeava ja aika epätangomainenkin. Kun semifinaalin kappaleet julkaistiin, joukossa oli ainoastaan perinteisiä tangoja, sellaista **Olavi Virtaa** ja **Eino Gröniä**. Olin odottanut ehkä hieman modernimpaa ja kevyempää, joten kieltämättä itsekin hetken mietin, mahtaako tämä kisa sittenkään olla minulle, Vesterinen myöntää.

Tangon laulaminen alkoi kuitenkin tuntua kappale kerrallaan paremmalta. Hän onnistui löytämään tarttumapintaa ensimmäisen livekarsinnan vaikeaan Tango D’amoreen ja ottamaan omakseen semifinaalitangonsa, Eino Grönin tunnetuksi tekemän ikivihreän Seinillä on korvat.

Ja tulkitsija, se teatteritaustan omaava Vesterinen on joka solullaan.

– Tykkään siitä tunteesta, kun spottivalo osuu minuun. En ole myöskään erityisen kova jännittämään. Odottaminen ennen esitystä on toki hermostuttavaa, mutta lavalle pääseminen on ihanan vapauttavaa. Se hetki, kun tietää että nyt saa antaa mennä täysillä.

Yli 250:n tangokokelaan joukosta finaaliin asti yltäminen on tullut yllätyksenä Vesteriselle itselleenkin. Hetkellisen epäroinnin jälkeen hän uskoo nyt, että tangokisa on hänelle aivan yhtä oikea paikka kuin kenelle tahansa muullekin.

– En minä ensimmäistä lauluvideota lähettäessäni ajatellut, että tässä kilpaillaan nyt tangokuninkaan tittelistä, vaan halusin osallistua laulukilpailuun, koska osaan laulaa. Olen luonteeltani sellainen tyyppi, että haluan heittäytyä ja kokea asioita, edetä sellaiseen suuntaan, mikä tuntuu itselleni oikealta. On ollut ihanaa huomata, että tällaisena aivan omanlaisenaan tyyppinä voi pärjätä tangomarkkinoilakin, Vesterinen sanoo.

Erityisen ilahtunut hän on ollut uusikaupunkilaisten osoittamasta tuesta oman kylän pojalle. Paikkakuntalaiset äänestivät kisan alkuvaiheessa ahkerasti, ja tsemppiviestejä on sadellut.

– Ukilaisten kannustus on ollut aivan mahtavaa. Jokainen viesti ja tykkäys somessa lämmittää ihan aidosti mieltäni. Uskon, että tämän tuen avulla pystyn finaalisakin antamaan kaikkeni, Ville-Markus Vesterinen kiittää.

Tangomarkkinoiden finaali laulettiin Seinäjoella 8.7.2023 ja Ville-Markus sijoittui sijalle 3–5.

